

1896-02-04

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

Agnete Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Civita d'Antino

Omtalte personer:
Familien Ferrantes
Agnes Lunn
Agnete Skovgaard
Joakim Skovgaard

Arkivplacering:
Mappe 53 nr. 15

DOKUMENTINDHOLD

Joakim Skovgaard er ankommet til Civita d'Antino og mindes hans og Agnete Skovgaards bryllupsrejse på samme sted. Han skriver om vejret. Han rejser sammen med Agnes Lunn.

TRANSSKRIFTION

Mappe 53-15

Civita d'Antino

4-2-96

Kjære min egen kone!

Hvor mon jeg slap, det ved jeg jeg har glemt at fortælle, nærmest til drengene, at jeg forleden på Roms gade, for resten omtrent der hvor Viva Carlo Alberto støder til pladsen foran St. Mariea Maggiore, sad en dreng med nogle fugle på en pind, pinden var stukket ind i muren, og fuglene (som var stækkede) sad ganske roligt ved siden af hinanden, når han rørte ved dem hummede de sig lidt eller satte sig på hans fingre. Han havde klistret små røde hanekamme af tøj på hovederne af dem. Det var grønirisk eller sligt. Der er så utrolig mange forskellige fugle i boderne i Rom (døde). Stillis, irisk, dompap, lærke og mange sligt, drosler, solsorte, duer grønspejter, perlehøns, ænder og hvad ved jeg, og så også vildsvin og kalkuner foruden alt det almindelige. Lige da vi kom til Rom, havde jeg en lille ballade, jeg sagde til kusken, at vi vilde til Albergs Tritone, han tog dog en portier fra Hotel LOrient op på bukken, og ganske rigtig kører han os til L.Orient og portieren begyndte at tage kofferterne ned. Så protesterede jeg på de fyndigste og sagde ham tillige hvad mere er, vi vilde til Via Tretons Albergo T. var, så portieren

-2-

måtte pænt smide kufferterne op igen. Jeg havde desværre ikke småpenge, kendte heller ikke til taksten, så da vi kom til Albergo måtte jeg bede værtinden betale, som sagde han skulde ikke have mere end taksten, for han havde gjort dårlig tjeneste. Han fik dog nok sin tilgodehavende, for værten tør næppe lægge sig ud med droskekuskene, ellers er jeg vis på denne værtinde nok kunde hamle op med en droskekusk. Men smide os af i Hotel LOrient fik han dog ikke lov til, jeg kan dog heldigvis endnu forklare mig så tåleligt på italiensk, når jeg bliver gal i kalotten. Her oppe er aldeles herligt, ja i nat har det blæst i voldsomme stød, men i går sommer, vi går uden frakke (ja fransk vest havde jeg på) (da vi steg herop bar kvinderne alt, til Frk. Lunns store beundring, også hendes slag og min overfrakke, da vi kom til vejrs, tog jeg

trøjen af, og gik i fransk vest. Nede fangede jeg et firben, midtvejs så jeg en del græshopper flyve om)

Jeg sad ude og tegnede, og syntes det var dejligt, i dag her jeg været inde og da L tegnede ude, frøs hun dog noget, for blæsten kommer af og til. Hvor dette sted er noget for sig selv, ingen glori på de frem-

-3-

mede dyr, vi er venner. Frk Lunn viste os gaden, vi havde en hale af børn efter os. At det er 10 år siden du lå her er svært at begribe, vel er her forandret noget, huset er blevet pænere (ikke rarere) inde og ude, Familien mere gråsprængte og de gamle mangler, men hytten, lugten, lyset, livet er så henrivende det samme. I går var vi ude ved solnedgang i Ferrantis Have, postbudet lukkede L. og mig ind, Ferranterne er ikke i byen. (Postbudet har bragt mig brev fra Ballin, og penge til at købe fotografier for)

Der så vi dalen sænke sig brat under os, og på toppen af bjergene mod nordøst skinnede en gulrød stribe, den blev smallere og smallere til den svandt. Imorges var jeg oppe og så bjergene ligge blege til den anden side, blege om toppen så kom den rosenrøde på de øverste sider, rødmen voksede (hedder det i dette tilfælde rødme eller rødere) jeg gik hjem. Ved middagstid lå bjergene med sky under solen i en lys [?] skygge, og kanterne skinnede blanke.

Vi er rigtignok mellem bjerge, og især nu jeg er ene kan de allerede trykke lidt til tider.

5te

Jeg sender Dig en kasse (lille) af kastanietræ med [?Scarnbillen] i og

-4-

måske lidt Ratafia. Du kan jo byde Lemmy om du vil. Ved kassen er der især indeni nogle løsnede splinter jeg må lave lidt ved når jeg kommer hjem.

Når postbudet bringer anmeldelsen, bed ham så hente den på toldboden, sig hvad der er i og at der måske også er nogle fotografier, så klarer han det nemmest, og bed ham sørge for at det bliver ordentlig behandlet. Han skal have lidt for det, der er vist takst. Skulde han gøre vanskeligheder må du helst gå til Lemmy, og bed ham sørge for en god behandling. Nu har blæsten lagt sig og jeg arbejder på kraft efter model, begynder at finde hvad jeg søger, men allerede i overmorgen onsdag, må vi vist af sted, vi kan endnu ikke vælge vejen til Brindisi, tager vi over Napoli er det tid nok at bestemme sig der.

Mon drengene bryder sig om dette. Har jeg fortalt, at vi fandt [?myseost]

da vi steg op. Snedkeren giver kassen olie udenpå, det er måske bedst at slibe af igen, men lad det sidde nu, så har toldbetjentene måske mere respekt for den. Og nu lev vel, hvor jeg lever i øjeblikket og tænker på våren. Jeg skal hilse så meget fra Familien, vi holder fest hver middag og aften. Lev vel alle.

[Sig enten intet om Rafaien, sig dog helst at den er der, men der er næppe som meget som $\frac{1}{2}$ bæger, for den ligger på bunden. Og toldvæsenet skulle nødig rage i [?] der er ingen fotografier. Får du dette inden anmeldelsen kan du gå op og rådføre dig med Lemming. Jeg er bange, der også går told af kassen fordi den er sleben med af olie og måske regnes for arbejde]

Har du nattero

Din Mand

mødte det største. Du kan jo lige hentynde det
 vil. Ved kassen er der især indem i nogle kasser
 plenter og med dem lidt ved, når jeg kommer hjem.
 Når postbuden bringer anmeldelsen, bed ham om at
 den på tolvbuden, og hvad der er i og at der måske
 der er nogle fotografier, så bliver han det
 nemmest, og bed ham sige for at det bliver
 hurtigt behandlet. Han skal have brev for det,
 der er vist taket. Sådan kan jeg være behagelig
 med den helt på det skønning, og bed ham sige
 en god behandling. Nu har Clever læst sig
 og jeg arbejder på kraft efter model, begynder
 at første hvad jeg ejer. men allerede i overmængde
 og endelig med vi end afsted, og for det skal vi
 rejse til Brindisi, og vi er i den. det skal vi
 det bestemte sig. Men jeg har
 sig om dette. Har jeg fortalt, at vi
 ved, da vi rejser. I det hele givet
 der udgør, det er måske mest et del af
 men her det sidste nu, der har todelte
 men respekt for den. Du kan vel, hvor jeg kan i sig
 forhold og tanker på vejen. Jeg skal tale det meget
 påstanden, vi holder det her med sig og ofte. Der vilde

Fortællingen 2-96. Tjener min, som kan
 hvor man sig selv, det vil jeg sig har glæde at fortælle,
 nærmest til de unge, at jeg foretog på Rom og
 forresten, endte de hvor Vira Carlo Alberto stoder til
 pladsen foran St. Maria Maggiore, der en dag
 med nogle fag på en plads, inden var stakket ind
 i muren, og jeg (som var stakket) sad ganske
 roligt ved siden af hinanden, når han rakte
 ved den, klemte de sig lidt eller satte sig på
 hans finger, men havde klædet om sine hænder
 kamme af tøj på bændene af dem. Det var
 grinsende eller stift. Der er så utrolig mange for
 stift, fag i boderne i com (dine). Kilde, inde,
 dør, der mange stige, dør, der, der, der, der,
 grønne, der, der, der, der, der, der, der, der,
 også er der og hellemet, fordi det er mindre,
 lige. Sådan vi kom til Rom, havde jeg en båd, bade,
 og jeg til tænke, at vi er i del Alberto Tritone,
 han tog dog en post fra Hotel Orient og på
 batten, og ganske rigtig kom han til Orient,
 og fortæller begynder at tage bøgerne med. Det
 prøvede jeg på det. Spørgte og sagde han til
 hvad nummer i Vira Tritone Alberto T. var, og fortæller

måtte paa en Maade kufferten op igen. By havde de
 været. Al megangene kendte heller ikke tænkningen,
 de da er kom til Alboys. Måtte jeg bide vort
 inden betale, men dog, han skulde ikke have
 men end taksten, for han havde gjort det lig til
 net. Han fik dog vist til sin tilfredshed, for vort
 En næppe Lige sig ud med broste-kæderne, de
 er jeg var på denne vort sine nok kunde komme
 og med en Droskekæde. Men om de var i Hånd
 (Vint fik han dog ikke lov til, for han dog heldigvis
 endme fortalte mig at tælle sig på Hånd, og jeg blev
 gal. Hånden. Der oppe er aldeles halvt, og end
 her det Bæst i vortomme Hånd, men igen
 sommer, ga'nde uden fader! (i fransk vist have
 15 pa) de er dog krop for kvindene alt, til Hånd
 derum den beundring, og de havde dog og min
 overfalden, da er kom til Hånd tog jeg togten af
 og fik i fransk vist. Næst fængde jeg et fribord,
 for midtvejs de jeg en del grovskopper af Gode om.)
 Jeg end ud og tegne, og tegnte det vort Hånd, ind
 har jeg vist ind, og de L. tegne ud, for den dog
 noget, for Hånden komme af og til. Hvor dette
 Hånd er noget for sig selv, ind og for sig selv, for

med dog, vi er vort. Forbunden måtte vort gaden,
 vi havde en halv barn, efter os. At det er (Vint) de
 du da har er vort at tegne, ud er for vort
 noget, huset er blevet paa (Hånd) inden sig
 Familien mere godstegnet og de gamle mangler, men
 Løften, Løften, Løften, Løften er de komme, det
 samme. Lige var vi ud solang og i. For
 rante have, fast budet luktude dog mig ind, For
 rante og ikke i Lige. (Ostbudet har brødt mig
 at bære på Hånd, og paa det kote Hånd for.)
 der de vi dalen sende sig brat under ad, og
 for toppen af Gaderne med vort skinnede
 en galvins stribet, den blev smalle og end
 til den vort. Morsom var jeg oppe og de Gaderne
 Lige blage til den anden side, blage vort
 de kom der vort vort på de vort Hånd,
 vort vort (vort det i det vort vort
 de vort) og jeg fik Lige. Ved midtvejs tid
 de Gaderne med sig under vort i en Lige
 vort vort, og kante skinnede Hånd
 de vort mellem Lige, og især mig og en Lige
 de vort vort Lige til Lige. 5te. Jeg end sig
 en Kasse (Lige) af Hånd og med Hånd i og

SKOGLAD-HUSEN
 Mappe 52 Nr. 15